

MIHÁLY LÁSZLÓ:

RÓMAI TEMETÉS

Egy tengerészt temettek, s a zene
gyászdalt játszott, de könnyű üteme
fodrán átesapott a bohóka láz,
s fénytől borzongott a fekete gyász.

Felnéztem, de tenyéryni felleget
sem láttam: az ég kéken nevetett,
s a pálmák, ciprusok is hangtalan
kacagtak, s egy sem mondta: vége van.

Halál, de nem csontváz, se szörnyű rém,
egy csöndes szép ifjú csupán: szemén
halk szomorúság ül és köd borong,
s szava mint a fű szelíd beszéde zsong.

Nem kell félned, hogy élni el ne késs.
Nem is halál ez; hanem pihenés,
a végnek mondjuk és értelme más:
nem elmúlás, egyszerű folytatás.

Amit az élettől gyötrődve kért
szívünk, most nyújtja: költőnek babért,
mártírnak pálmát és hősnek a csert,
s békét annak, ki mindig bajt kevert.

S megvillant: engem nem Róma temet,
nem ő viszi majd váló lelkemet
a derüs szelíd *thanatos*, de torza
síroknak, egy penészes rideg orca.

Nálunk virágon is lába tipor,
a lagzink is savanyú-szájú tor,
fonnyasztjuk a fénybe futó jövőt,
és magam is csak torzóvá nővök.

Borunk is nehéz, sűrű mint a vér,
nótánk sírásba fül, míg szánkig ér,
aki táncol, az is szorongva fél, —
sokszor már régen holt az is, ki él!

Róma, 1937.